39e jaargang. — No 3. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 13 Januari 1912.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Wat onze eersten Minister denkt over de toekomende kiezingen.

Een opsteller van het parijzerdagblad « la Libre Parole » heeft over eenige dagen een onderhoud gehad met onzen eersten minister M. de Broqueville aangaande de toekomende algemeene kiezingen. Ziehier hoe de fransche dagbladschrijver dit onderhoud verhaalt :

« Mijne eerste vraag handelde over de aanstaande kiezingen ».

— Ik heb er een goed gedacht van, een zeer goed gedacht antwoordt M. de Broqueville.

— Nochtans, mijnheer Minister, de tegenpartij acht zich zeker van de overwinning.

— Sinds vijf-en twintig jaren, bij iedere kiezing verkondigen onze tegenstrevers hunnen zekeren triomf.

— Maar, mijnheer Minister, waarop steunt uwe overtuiging ?

— Op de cijfers der kiezingen van 1910 en 1908 en op die der laatste gemeente kiezingen. Die cijfers toonen ons aan wat wij mogen verhopen en wat wij moeten vreezen, welke vestingen wij moeten aanvallen en welke wij moeten verdigen. Hoe ik ook de cijfers keere of draaie, ik vind altijd hetzelfde : voor eenen zetel in gevaar hebben wij groote kans er drie bij te winnen.

— Zal het getal Volksvertegenwoordigers niet verhoogd worden.

— Ja met 18 leden. Die zetels zullen voor de helf aan onze tegenstrevers en aan ons toekomen. Indien er een klein verschil in die verdeeling moet gebeuren, dan schijnt dit nog ten onze voordeele uit te vallen.

— En zullen de kiezingen algemeen zijn door heel het land.

— Ongetwijfeld. Wij zullen aan Z. M den Koning de ontbinding der beide Kamers vragen. Indien wij anders handelden dan zouden eenige nieuwe Volksvertegenwoordigers gekozen worden bij de Evenredige Vertegenwoordiging en anderen door het oud stelsel der volstrekte meerderheid. Zulks is niet tegen de wet, maar 't is een beetje tegen de redelijkheid.

— Maar, mijnheer Minister, waarom toch beweren de linkerzijden met zooveel kracht dat zij aan het bewind gaan komen.

— Omdat zij zulks al te driftig verlangen. Vergeet niet dat wij sedert seven-en-twintig jaren aan 't Bestuur zijn ! En weet wel, dat geen enkel partij, onder constitutioneele regiem, in geen enkel land in Europa in onze tijden, zoolang aan 't bewind bleef als onze katholieke partij !

— Maar aan wat schrijft gij het toe dat gij zoolang aan 't bewind mocht blijven ? Men zegt, M. Minister, dat gij zulks te danken heb aan de verdeeldheid uwer tegenstrevers en aan een tijdstip van bijzondere bloei en vooruitgang van uw land.

— Dat zegt men, dat weet ik. Maar ik antwoord dat de oorzaak onzer herhaalde overwinningen op het kiesterrein ernstiger en standvastiger is ; die oorzaak ligt diep geankerd in eenen toestand, die door de een of ander kiezing niet kan veranderd worden.

En ten eerste, onze partij is nationaal, een echt belgische partij. Onze partij heeft talrijke aanhangers in alle klassen der samenleving, bij de volksklassen zoowel als bij den middenstand en de hoogere klassen, in de steden zoowel als op de dorpen, in het vlaamsche land zoowel als in het waalsche. Onze partij leeft en werkt op alle boeken van ons land, en in de meest tegenstrijdige omgevingen.

Ten tweede, de katholieken hebben zich niet te vreden gesteld met zich alleen op politiek gebied goed in te richten : zij hebben menigvuldige werken gesticht van allen aard en dit met eenen ijver en eene voorspoed zonder weerga.

Een derde oorzaak onzes lang leven is ons echt gouvernementeel programma. Wij hebben met zorg alle maatregelen vermeden, die onze tegenstrevers ons zouden hebben kunnen ten onzen laste leggen als vervolgingsmiddelen tegen onze vijanden, of tegen zekere klassen der samenleving. Gen enkel partij heeft zich ooit zoo liberaal, (in den goeden zin van dit woord) getoond als wij.

Oh ! ik weet het wel, men wil ons doen doorgaan als sektarissen, mannen die van onzen tijd niet zijn en inkwisiteurs. Maar, zie toch, zie toch onze werken ; sla ze aandachtig gade en gij zult ondervinden dat de katholieke partij, dank aan hare nationale samenstelling uit alle klassen der bevolking, een ideaal voor doel heeft, dat geen enkel der groote belangen onzes vaderlands verwaarloost ; dat hare menigvuldige inrichtingen en goede werken haren invloed op het volk ondersteunen en verkrachten. Ga dat alles aandachtig na en gij zult de innige oorzaak vinden van schitterende en levende politiek.

— Gij zult toch zeker de *mogelijkheid* eener nederlaag wel aannemen, M. Minister.

— Voorzeker. Maar de nederlaag zou niet van langen duur wezen. Het zou onze tegenstrevers niet mogelijk zijn ons lang te beheerschen, wij zijn te sterk ingericht. En dan ten andere, moet ik er dit nog bijvoegen, de kartellisten bij hunne schoonste droomen stellen zich slechts voor. eene meerderheid in de Kamer te bekomen van een of twee stemmen. Het zou dwaas zijn, enkel te denken aan de mogelijkheid ons de meerderheid in het Senaat te ontnemen.

Maar dit laatste zal de tegenpartij niet bekomen. Het land kan niet vergeten, welke merkwaardige uitbreiding de katholieken gegeven hebben aan de nijverheid, aan den handel, aan den landbouw, aan de openbare werken, — uitbreiding die ons klein landje bijna op den zelfden voet stelt als de grootste natiën.

Het land zal niet vergeten dat onze sociale wetgeving aan dewelke alle landen hunne hulde brengen, het werk is, geheel en gansch het werk is, der katholieke partij, en dat wij ons immer met de vaderlijkste bezorgheid bezig hielden met de belangen der nederigen der kleinen, der werklieden, der boeren, en der bedienden.

* *

Mocht dit onderhoud van onzen eersten Minister den ijver en de opoffering aller katholieken aanvuren en aanmoedigen om krachtdadig, eensgezind, met hand en tand te werken, voor de zegepraal onzer dierbare katholieke partij den 2 Juni aanstaande. EBURO.

Ezelsooren.

Heb ik het u al verteld ? Neen ? Ah ! 't Was in den tijd — ik zat er nog zoo dik niet in als nu — dat ik met mijn ezelskarreken naar de markt van Tongeren moest gaan, en dat men mij nog « Jan van alles » heette, omdat men zich mij en aan mij alles kon koopen en kwijt geraken.

Nu mijn stalloor, was er geen gelijk de andere. Ik had hem vroeger van eenen hevigen socialist afgekocht, en voorzeker had hij bij zijnen ouden meester zijne socialistische gedachten opgedaan, want hij sprak maar van deelen, deelen... en hij wou maar hebben en pakken wat hij krijgen kon.

't Verstand komt niet voor de jaren, dacht ik, en nochtans, als ik soms eens onvoorziens in langsoor stal kwam, dan stond hij daar te mijmeren en te droomen ; dan hingen zijne ooren in den nek, wip ! stiken zij weer als twee spiezen omhoog en hij brom de zoo wat tusschen de tan len (want balken of toeten was het niet), alsof hij welhaast op de comedie moest spelen en zijne rol repeteerde. Jongen, jongen, dacht ik, wat zijt gij van zin !

Nu op zekeren dag kwam ik van de reis terug, met mijnen stevigen beslagen gaanstok in de hand. Als ik het dorp naderde, dacht ik : wat is er nu op handen ? 't Was mij een geschreeuw, en een gehuil van de andere wereld ; decouragie begon mij al in de knieën te zakken... ik knelde mijnen stok al steviger en vaster in de vuist... en met moed stapte ik door. Ei mij ! alles was in rep en roer, menschen en dieren liepen elkaar omver... hulp ! hulp ! een leeuw in 't dorp, hij gaat alles verscheuren en vernielen... hulp ! hulp ! de leeuw ! pakt u maar weg, maar loopen !... loopen.

Ik oude militaire, en met gewapende hand, loopen gaan... en toch ! een leeuw ! qu'est-ce que la force ? qu'est-ce que la résistance ?... en toen kwam mij 't commandement van onzen kaporaal in 't gedacht... onvrijwillig : un demi-tour à droite... en ik wirde selfens aan 't commandement gehoorzamen ; die verstuiteling van eene halve seconde was mijn ongeluk. De leeuw stond voor mij.

Verschrikkelijk klonk zijn gebrul... en toch (wat vliegen de gedachten door den kop in 't oogenblik van 't gevaar !... en toch dacht ik, die stem, die stem, hoe verschrikkelijk ook... heeft toch zoo iets als de stem van eenen ouden gekenden vriend, maar daar was geen tijd van lang na te denken, mijn stok slingerde door de lucht... en scnoot in een schatterlach eer hij op het hoofd van 't monster neerbonsde.

Ik had mijnen langsoor herkend, en hij mij ! Wat was er dan gebeurd ?

Zie ! in zijnen stal lagen o de koei, schaapen kalveren vellen van den commerce opeen Eens had men mij een oud versleten leeuwenvel op den hoop toe gegeven... dat had meester ezel in 't oog gekregen... den mantel van den koning der dieren !! hij zou ook een groot Hannes spelen... hij had al lang repetitie gehouden... en 't oogenblik afgespioend dat ik op reis moest... en wip ! 't leeuwenvel aangetrokken... och arme... hij had er niet opgelet :

Maar tot zijn ongeluk, het vel was ergens open. Een spits van 't ezelsoor stak daar van boven uit.

En toch,
En mensch en dieren gingen loopen
Voor dien vermomden laffen guit.

* *

En daar stond ik nu, Jan Tamboer, een oud militaire... een oud gediende, beschaamd... voor een ezel.

Dat gebeurde mij een ens ; maar droevig om te bestatigen, dat gebeurt dikwijls, zeer dikwijls, veel te dikwijls vandaag onder de christene menschen. Hoe veel gepatenteerde ezels loopen er vandaag met leeuwenvellen omhuld, en die pochen op hunne wetenschap en geleerdheid ; en die spotten en lachen met onzen heiligen Godsdienst, en die door taal en voorbeeld, de goede christelijke zeden door het slijk trekken ?

Leeuwen dat ?... i-ho, i-ho !

Ja, jongens, geen vrees voor hen, voor die leeuwen ! noch in trein, noch in tram, noch in herberg, noch op straat !

Ik zeg niet slaat er op met n'en stok ; neen, maar tikt maar eens eventjes op die leeuwenkoppen en aanstonds komen de ezelsooren er uit !

JAN TAMBOER.

Lezers oordeelt

Waar de liberalen en socialisten meester zijn.

In Frankrijk zijn de liberalen en socialisten meester. Welnu tot nu toe zijn er enkel wetten gemaakt om den katholieken god-dienst uit te rooien ; om de kerken en kloosters te sluiten ; om de kerk goederen te stelen ; om de tabernakels open te breken en te ontheiligen !

Processien mogen er niet meer op straat komen en al wie tegen die schandalige wetten durft protesteeren, wordt ongenadig in de gevangenis gesmeten !.... De katholieken kunnen er niets bekomen en worden op alle wijzen vervolgd en gebroodrooft.

Ze noemen zulks de *liberale vrijheid !*

Waar de katholieken meester zijn ?

In België is iedereen vrij ! De joden, protestanten en vrijdenkers hebben er zooveel recht en vrijheid als de katholieken.

Er worden wetten gemaakt niet om de tegenstrevers te verdrukken maar in het voordeel van elkeen.

Jaarlijks worden meer dan 15 millioen franken gegeven aan de ouders wier zonen sol taat worden ! *socialisten, liberalen of katholieke ouders*, allen krijgen dezelfde vergoeding.

Jaar ijks worden 20 millioen franken uitgegeven aan de ouderdomspensioenen en aan de leden der erkende pensioenkassen.

Goede tijding.

Wij hebben het genoegen volgend blijde nieuws aan onze lezers van het land van Alken mee te deelen, dat wij eens te meer aan de invloedrijke voorspraak van onzen verkiezden volksvertegenwoordiger, M. Helleputte, te danken hebben :

WAARDE COLLEGA,

Naar aanleiding van uw vurig aandringen heb ik het genoegen u te laten weten dat met 1ste Mei aanstaande zal, trein 856 om 10 u. 37, uit Landen zal vertrekken in plaats van 10 u. 39 en om 11 u. 10 te Hendrikstraat zal stoppen.

Aanvaard, Waarde Kollega, de verzekering mijner verkiezde gevoelens.

(get.) BROQUEVILLE

Brussel, den 6 Januari 1912

Mijnheer Helleputte,
Volksvertegenwoordiger,

Landbouwers, waar zijn uwe vrienden ?

Wie heeft er gezegd : « Niemand zal in socialistische samenleving, nog iets mogen besitten. »

't Was Anseele, de socialisten volksvertegenwoordiger van Gent.

Wie heeft er gezegd : « De kleine landbouw is noodlottig ; hij moet verdwijnen. »

't Was Hoyoux, socialist van Ath, in zijn landbouw-vlugschrift, bladzijde 21.

Wie heeft er gezegd ; « Wij zullen niet rusten vooraleer de laatste werkman zijn *eigen* huis bewoont, vooraleer de kleine boer zijn *eigen* akker zal beploegen. »

't Was onze beminde volksman, Mr Helleputte, op de meeting van Antwerpen.

Landbouwers, waar zijn uwe vrienden ?

BUITENLAND.

Duitschland

VIER KNAPEN IN EENE KONIJNENPIJP VERSTIKT. — In de omstreken van Gamburg hadden vijf knapen van 13 tot 14 jaar oud, aan den oever der rivier de Saale, eene konijnenpijp ontdekt. Zij maakten den ingang wijder en gelukten erin binnen te kruipen.

Een der jongens keerde later alleen naar huis terug en vertelde aan zijne moeder dat zijn oudste broeder zich nog in de pijp bevond. De moeder, erg ongerust, ging zien en zag toen een kinderarm uit de ingezakte aarde opsteken, maar niettegenstaande spoedig hulp werd aangebracht, waren de vier knapen reeds verstikt toen men ze ophaalde.

— EEN WIJSGEER. — In het dorpje Rauda in het hertogdom Saksen-Altenburg is een man overleden, die algemeen bekend stond onder den naam van den wijsgeer van Rauda en die in het burgerlijk leven Friedrich Theil heette. Theil had zichzelf de volgende talen geleerd : Grieksch, Assyrisch en Babylonisch (spijkerschrift) en Oud-Egyptisch (hieroglyphen). Hij was in 1834 als zoon van een boer geboren, maar zegde in 1870 den landbouw vaarwel en wijdde zich van toen af geheel aan zijne geliefde taalstudie. De hertog van Saksen-Meiningen, de keizer van Oostenrijk en de groothertog van Toskanen behoorden tot Theil's beschermers, en hij was ver buiten de grenzen van Altenburg bekend.

— VIJF JONGELINGEN VERDRONKEN. — Vijf Duitsche jongelingen, die een vaarttochtje ondernamen, hadden hunne boot vastgemaakt aan eene sleepboot en lieten zich zoo voorttrekken. Voor Rothenkirsch, nabij Keulen, brak de koord en de boot kantelde om. De vijf jongelingen verdronken.

— EENE OORVEEG. — Op den Potsdamer Platz, te Berlijn, op het drukste uur van den drukken middag op deze drukke straat, stapt plotseling een kleiu meisje, van ongeveer twee jaar, uit de menigte op het voetpad, de straat op. Een oogenblik nog dan staat het kind op de tramriggels. Een kreet van ontzetting. Snel nadert een tramrijtuig, het kind is in levensgevaar. De wattman remt uit alle macht. Gillend roept de moeder om hulp, de menschen schreeuwen mede. Verbaasd kijkt het kind op en keert terug. Een zucht van heraleming ; nog een paar schreden en zij is weer bij de moeder.

Die grijpt fluks het kind beet, en geeft het een duchtige oorveeg.

Doch daar komt over de straat, tusschen de menschen door, een oude heer kalm aangestapt. Hij heeft het geheele tooneel aangezien en stapt naar de moeder toe ; daar aangekomen zegt hij kalm en ernstig :

— Niet het kind moest een oorveeg hebben, maar gij !

Zoo gezegd zoo gedaan. Men hoort een flinken klap. De verstandige en bedachtzame heer heeft zijne overtuiging op duidelijke wijze in een daad omgezet.

— DE STERFGEVALLEN TE BERLIJN. — In eene officieele mededeeling van den minister van binnenlandsche zaken wordt medegedeeld, dat van 26 december tot 2 januari 131 mannen ziek werden ten gevolge van de vergiftiging, van wie 67 stierven. Het vermoeden, dat de vergiftiging veroorzaakt is door het gebruiken van methyl-alcool, bevattende sterken drank, is door het onderzoek volkomen bevestigd. Verder is gebleken, dat in het nachtverblijf gevonden overblijfselen van haringen en paardenvleesch geen vergift bevatten. Wel is in de maag van zieken methyl-alcool gevonden. Aldus wordt uitdrukkelijk in de officieele mededeeling vastgesteld. De botulisme-theorie heeft men dus laten varen, al beweren de bacteriologen nog altijd, dat zij botulisme bacterien gevonden hebben. Tot geluk van de patiënten, die behandeld worden als zieken vergiftigd door houtgeest, zullen allen beter worden.

Engeland

180,000 STAKERS. — De werkstaking der wevers in het graafschap Lancashire breidt zich uit.

Alle pogingen tot overeenkomst zijn mislukt. Men vreest dat de werklieden der bouwnijverheid zich bij de bewegingen zullen aansluiten.

BINNENLAND.

LUIK — PIJNLIJK ONGEVAL. — Vrouw Delderenne, oud 58 jaar, die het huis n° 35 der Naimettestraat bewoont, was op eenen stoel geklommen, om de ruiten van een venster der kamer te wasschen. Eenskiaps verloor zij het evenwicht, en viel op zoo ongelukkige wijze ten gronde, dat zij het linkerbeen brak. Het slachtoffer van dit droevig ongeval is naar het gasthuis « des Anglais » overgebracht geworden.

— VERSTROOIDHEID. — Een Brusselaar keerde verleden nacht per trein naar zijne stad terug. Tusschen Ans en Borgworm, vond hij dat het wel wat warm was in zijn vak van eerste klas. Hij wilde zulks verhelpen, doch bedroog zich en trok aan het noodsein. De trein hield stil, de bedienden kwamen, en maakten een proces-verbaal op ten laste van den verstrooiden reiziger.

— Vrouw J., die te Brussel woont, maar door haren man verlaten was, had dinsdag morgend te Luik post gevat aan het huis, waar hij met een 24 jarig meisje zijnen intrek genomen had. Toen deze laatste buiten kwam, wierp zij haar eene kom vitrioel in 't gelat. De vrouw werd aangehouden.

— Zondag avond heeft de zanger die thans te Luik optreedt in een varieteiten theater, liedjes gezongen, die volgens de policie onder de bepalingen van de zedelijkheidswet Woeste vielen. Er werd daarvoor proces-verbaal tegen hem opgemaakt. Maandag werd Dalbret ten policiebureele ontboden, waar hij ondervraagd werd, en daarna geheel den nacht opgesloten gehouden is in een cel. Dinsdag morgend is hij naar het parket geleid, waar hij door den heer onderzoeksrechter Faider in verhoor genomen zou worden.

— MONTEGNEE — EEN DRAMA. — Een 36-jarige koolgraver, met name Mathias Truyers, die gescheiden leefde van zijne vrouw, Mathildis Chavagne, welke te St-Niklaas bij Luik, verblijft, woonde sinds eenige maanden bij de echtgenooten Wijtmans, ten huize n° 86, der Oetremontstraat. Hij zocht betiekkingen aan te knoopen met hunne 16-jarige dochter Julia en poogde deze over te halen met hem te gaan wonen.

Voor vier dagen bemerkten de ouders dezen handel en zonden hunnen gast weg, die naar zijn zwager, te Grâce-Berleur, trok. Dinsdag avond keerde hij naar het huis van Wijtmans terug. Hij werd goed ontvangen, doch rond half 11, werd hem gezegd, dat het was tijd huiswaarts te keeren. Truyers stond op, en verzocht Julia hem tot aan de deur te begeleiden. Zij voldeed aan zijn verzoek. « Geef mij de hand ! » zegde hij En toen het meisje zijne bede inwilligde, handde hij eenen revolver te voorschijn en joeg haar eenen kogel door de linkerzijde, waarna hij de vlucht nam. Een 100tal meter verder, schoot hij zich door den rechterslaap, en rolde dood ten gronde. Heer doktor Comet werd bijgehaald. Hij kwam het meisje verzorgen, en daar hij haren toestand vrij erg vond, zond hij ze naar het gasthuis « Beieren » te Luik.

De toestand van het slachtoffer is gevaarlijk, doch niet hopeloos.

TILLEUR — EEN HERBERGIER VERMOORD. — Te Tilleur kwam een gewezen knecht eene herberg binnen en recht op den patroon toestappend, schoot hij hem een kogel in het lijf.

Een tweede schot door den aanvaller gelost op het oogenblik dat de baas zich onder eene

---

De diamanten van Cérisolles

7e vervolg

Wat Jules Auclair betreft, hij was onherkenbar geworden. Zijn laboratorium bleef toch sloten, hij werkte niet meer en heel zijn gelijk droeg het stempel van den weg, dien hij bewandelde, dien des verderfs.

Het koket gemeubeld huisje van het vroeger gelukkige paar, was al lang geplunderd aan de sport- en drankmacht van Jules te doen. Alles wat maar eenige waarde had, s langzamerband naar den lommerd gebracht verkocht.

Yvonne dacht niet meer te kunnen lijden, de zware hand van het ongeluk nog zwaarhaar trof.

p een avond, toen zij als naar gewoonte met r dochterke alleen thuis was, werd er onverhits heftig tegen de deur gebonsd en riep harde stem :

Open, in naam der wet !

evig ontsteld, schoof zij den grendel van de en een oogenblik later stonden twee siemannen in de kamer.

et was alsof de bliksem voor haar voeten neergelaten Ineens was het haar duidelijk, haar man niet alleen een dronkaard en een er was, maar dat hij ook misdadiger was orden....

eklair had zich schuldig gemaakt aan bstbrand in geschrifte ; hij had de handteeg van een rijk nijveraar nagebootst en er uik van gemaakt. Voordat hij echter het kon innen en naar het buitenland kon ten was hij aangebonden.

n Yvonne het vreeselijk nieuws van de had vernaam, dacht zij krankzinnig te zullen worden. De gedachte alleen aan haar dochter hield haar staande en zij boog het noodlot opnieuw het hoofd, om te worstelen voor haar kind.

Jules Auclair werd veroordeeld tot tien jaar dwangarbeid en toen Yvonne de gerechtzaal verliet, waar zij de onweerlegbare bewijzen van het schuldige leven van haar echtgenoot opnieuw had moeten aanhooren, voelde zij dat de laatste slag een doodelijke voor haar was geworden.

De gedachte alweer aan haar kind, dat op zoo jeugdigen leeftijd zonder middelen in de wereld stond, drong haar tot het leven zoo lang zij kon, om te worstelen, te waken over de lieveling.

De rue Saint-Louis-au-l'Ile werd verlaten, want Yvonne wilde alle herinnering aan het verleden zooveel mogelijk dooden. Zelfs legde zij den naam Auclair af om dien van Blanchard aan te nemen.

Moeder en dochter huurden een paar zeer bescheiden kamers in de rue des Gravilliers, op een paar meters afstand van de Halles en Yvonne besloot haar oude handwerk weer op te nemen, dat zij vroeger beoefende voordat zij Auclair huwde, dat van kantwerkster.

Hiermede had Yvonne een dubbel doel : in de eerste plaats moest zij zorgen voor het noodige levensonderhoud, en dan moest zij er op bedacht zijn haar kind een beroep te leeren, waarmede 't zichzelf door de wereld kon helpen, want de moeder voelde het van dag tot dag, dat haar geen lang leven meer beschoren was.

Zoo leerde Yvonne aan Jeanne de moeilijke en goedbetaalde kunst van het vervaardigen van Alençonsch, Brusselsch, Engelsch en Venetiaansch kantwerk.

Het duurde niet lang of het ijverige meisje evenaarde haar moeder in het maken van de fraaiste patronen. Het werd tijd ook, want de tering, die de goede moeder had aangetast, begon mede door de inspanning van het werk, sneile vorderingen te maken. Jeanne zag het met schrik en zij werkte dag en nacht om de lieve vrouw maar zooveel mogelijk te sparen.

Door dien ijver ontbrak het de zieke aan niets en geen dag ging er voorbij of de dochter bracht de moeder een verfrissching of versnapering.

Een geluk nog in haar ongeluk was, dat de concierge van het huis, dat zij bewoonden in de rue des Gravilliers moeder Micha, een bovenbeste vrouw was. Het goede mensch was diep begaan met den strijd, dien haar beide huurdersen, zoo bescheiden en zoo vriendelijk, tegen het leven moesten stryden en ze deed alles wat kon strekken om het bestaan van de zieke zooveel mogelijk te verzaangenamen. Verschillende kleine diensten bewees zij den vrouwen en als er eens een zwaar werkje te doen was, aarzelde de goede concierge geen oogenblik om zelf de handen uit den mouw te steken.

Moeder Michu raadde Jeanne ook aan, toen Yvonne ging stukkelen, niet langer te wachten met de hulp in te roepen van een bekwamen geneesheer, ofschoon de zieke zelf er zich met hand en tand tegen verzette, vanwege de kosten. Jeanne volgde den raad van de goede concierge op en verzocht moeder Michu, die in de buurt bekend was, voor een doktor te zorgen.

In hetzelfde huis, een paar verdiepingen lager, woonde een jong geneesheer, die zich niet lang geleden gevestigd had. Georges Lebret was zijn naam, een naam, die al een goeden klank in de wijk had gekregen, want de jeugdige doktor was een sympathiek mensch.

Georges Lebret had meermalen zijn buren van de vijfde verdieping op de trap ontmoet en onwillekeurig had hij sympathie opgevat voor de oudste van de twee, aan wier lijdend uiterlijk hij bespeurde, dat de vrouw een levensdrama achter zich had, dat haar moest geknast hebben.

De bekoorlijke Jeanne had een anderen indruk op den jongen doktor gemaakt, een indruk, waardoor hij telkens aan het jonge meisje moest denken en waardoor hij met veel blijdschap de boodschap vernam van moeder Michu of hij niet een bij mevrouw Blanchard a'ïe opnoepen, omdat het met haar « niks mieskennen in orde was ». Moeder Michu, die als alle concierge's, praatlustig was, het niet na in den breede uit te werden over de goede karaktereigenschappen van de beide vrouwen en vooral gal zij hoog op van d lieve Jeanne, die zij een kleine fee noemde.

Georges Lebret bezocht geen half uur later de zieke en zag met één oogopslag, dat hier geen geneeskundige hulp meer kon baten. Toch zegde hij het niet tegen moeder of dochter, maar beloofde te zullen doen wat in zijn macht was.

Na dien dag ging Lebret het voor gewoonte houden dagelijks, na alloop van zijn beroep bij zijn andere patiënten, zijn bovenbuurtjes op te zoeken. Hij nam dan aan het bed van de zieke plaats en trachtte Yvonne zooveel mogelijk haar lijden te doen vergeten door opgewekt met haar te babbelen. Zijn voorschriften werden trouw opgevolgd, maar de geneesheer zag zelf wel, dat het niets was dan uitstel van executie.

Bij die bezoeken van den doktor zat Jeanne bij het venster, ijverig over haar borduurraam gebogen, zooals zij het grootste deel van den dag deed. Het rood, dat het meisje naar de wangen steeg, als Georges binnentrad, zegde voldoende, dat, zoo de geneesheer haar schoonheid mocht opgemerkt hebben, zij niet minder ontvankelijk was voor zijn goedheid en zijn toewijding voor de zieke.

Toen de zomer en de herfst voorbij waren, kwam met het koude jaargetijde de verergering van Yvonne's lijden. Van dag tot dag zag Georges den dood naderen en hij wist maar niet hoe het « zijn lieve Jeanne », zooals hij het meisje in stilte noemde, op het ergste moest voorbereiden.

Eindelijk besloot hij zich tot moeder Michu te wenden en de goede vrouw nam de zware taak bereidwillig op zich. Ze was echter zoo in de war toen Jeanne bij haar verschoen om te vragen wat zij haar te zeggen had, dat ze alle mooie woorden vergat en Jeanne aan de borst drukte en toefluisterde :

— Houd moed, mijn lief kind, houd moed ! Ge zult niet alleen achterblijven. Moeder Michu is er ook nog en dan moeten we den braven doktor niet vergeten, die u inderdaad wel erg genegen schijnt....

Yvonne sterft twee dagen later.

Op het oogenblik, waarop zij den eeuwigen slaap zou ingaan, werd het bewustzijn, dat de laatste uren zeer geleden had, weer helder. Het was alsof ze plotseling weer beset kreeg van de werkelijkheid, want dikke tranen rolden over haar wangen en zij stamelde niets anders dan :

— Jeanne !... Jeanne !...

Georges Lebret begreep, dat de stervende zich bevig het lot van de dochter aantrok. Daarom naderde hij het bed, boog zich tot Yvonne over en fluisterde haar in het oor :

— Wees gerust, goede vrouw, ik zal uwe dochter met verlaten en haar beschermen en over haar waken als een vertrouwd vriend.

Alsof de zieke hiergp gewacht had, blies zij met een gelukkigen glimlach om de lippen, den laatsten adem uit in de armen van Jeanne, echter niet dan nadat zij de woorden gestameld had :

— Ik... vergeef... hem... Vergeef... gij... hem.... ook....

Jeanne had vergeven.

Zij ontving haar vader, toen zijn straftijd om was, zonder een enkel woord van verwijt, in haar bescheiden woning in de rue des Gravilliers, waar zij werkte onder het waakzame oog van haar twee beschermers, moeder Michu en doktor Lebret.

Jules Auclair, die zich de gevaren niet ontveinsde, die hem van de zijde van de publieke meening bedreigden, wanneer hij herkend werd en die ook niet wilde, dat zijn onschuldige dochter als kind van een misdadiger gestigmatiseerd werd, had een beele reeks voorzorgsmaatregelen genomen om oongemerkt met zijn dochter te kunnen praten. Ook de concierge, met haar praatlust, wilde hij niet in het vertrouwen nemen en zoo had hij een wachtwoord bedacht om Jeanne te verwittigen in zijn bezoek.

Jeanne had zich naar zijn zonderingen wensch geschikt, uit vrees al, dat haar vader anders, als zij hem met zijn zin gaf, tot de oude vrienden zijn toevlucht zou zoeken en weer tot misdaad zou vervallen.

Het meisje wist niet wat hij uitvoerde als hij niet bij haar was, maar de vrees, weer vreeselijke dingen te hooren, deiette haar er naar te vragen.

Overigens liet de houding van Jules Auclair tegenover Jeanne niets te wenschen over ; het was of de vroegere bruut tot inkeer was gekomen, want hij betoonde nu het meisje den grootsten eerbied en was immer zeer bescheiden in zijn optreden.

In Georges Lebret had Jeanne een vriend gekregen, die haar met hart en ziel aanhing en het kamertje, waar de kantwerkster de naald zoo ijverig hanteerde, was door die liefde van den jongen man een paradijsje voor haar geworden. Maar toch knaagde een geheim verdriet aan haar hartje, want zij vroeg zich dikwijls af of zij, de dochter van den galeiboef, van den falsaris, dien jongen man wel mocht beminnen.

Neen, zegde ze tot zichzelf, mijn hart moet gesloten zijn voor de liefde. Ik mag nooit mijn hand leggen in die van den eerlijken Georges.

Met dit voornemen bezield, trachtte zij haar gevoelens tegenover hem te onderdrukken en als hij haar, als tijdens het ziekbed haar moeder, na alloop van zijn morgendbezoeken, bezocht, dan probeerde zij een koele houding tegenover hem aan te nemen....

Deze Jeanne nu was het meisje, naar wie Jules Auclair, onder den schuilnaam Julio, den kleinen Aristo, den paddestoelenkoopman zond om hulp.

In de woning van Jeanne zullen we Jules Auclair terugvinden, in hetzelfde bed, dat het sterfbed was geworden van Yvonne, die hem volledige vergiffenis geschonken had voor zijn misdaden, aan haar en aan zijn dochter bedreven.

VI

EEN GOEDE CONCIERGE

Jeanne was vroeg uitgegaan om werk af te leveren en keerde terug met bloemen, die ze onderweg gekocht had, een bloemtuil, waarmede zij haar bescheiden woning wat wilde oprooiijken.

Toen ze het huis binnenging en de loge van de concierge betrad, bedacht ze opeens, dat ze de goede vrouw een genoegen zou kunnen doen met de bloemen en zonder meer aan de versiering van haar eigen kamertje te denken, zegde ze :

— Moeder Michu, ik wilde deze bloemen boven brengen, maar ik vind, dat ze beter in uw nestje passen, want ik mag eigenlijk niet aan vroolijke, mooie dingen denken.

['t VERVOLGT].